

Asianomaisten vastattavaksi

jää seuraava kysymys, jonka olemme tunnetulta totuuden edustajalta saaneet vastaanottaa:

»Onko välttämätöntä, onko hyödyllistä, että edustajien kaikki lausunnot sanasta sanaan säilytetään jälkimaailmalle? Eikö olisi kylläksi, jos virallinen pöytäkirja säilyttäisi päätökset ja mahdollisesti väittelyjen ponnet? Eikö tämä nykyinen menettely ole Suomen varojen tuhlaamista? 40,000 mkaa vuodessa, jotta tulevat polvet tietäisivät, mitä me olemme sanoneet! Sehän on aivan kuin jos Suomen kansa tallettaisi 1 miljoonan markan à 4 %, josta korot käytetään tuohon tarkkaan muistiinpanemiseen, joka on melkein naurettavan tunnollinen.

Mutta semmoinen on koko meidän aikamme rehellisyys! Numero rehellisyyttä! »Tieteellistä tarkkuutta.» En tahdo sitä moittia, mutta eikä välistä olisi hyvä jos tunnollisuus ja tarkkuus ja rehellisyys olisi yhtä suuri toisissakin kohdissa?

Sanomalehdet voisivat mielestäni järjestää koko tuon pikakirjoitusjutun. Voisihan niillä olla pikakirjoitustoimisto, joka välittäisi – määrätystä maksusta – valtiopäiväreferaatit kaikille maamme sanomalehdille. Varmaankin semmoinen toimisto mainiosti kannattaisi itsensä.

Nyt Suomen kansa maksaa 40,000 mkaa vuodessa pikakirjoittajille, ja nämä samat pikakirjoittajat ovat usein myös sanomalehtikirjeenvaihtajina ja ansaitsevat siten tuhansia markkoja lisää!

P. E.

(*Elämä* 1907, N:o 58, Helsingissä Tiistaina Kesäkuun 11 p. 1907, s. 4, palsta 2.)